

Pisica asasină pleacă de acasă

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mihaela Cosma
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINE, ANNE

Pisica asasină pleacă de acasă / Anne Fine ; il. de Thomas Docherty ;

trad. din lb. engleză de Martin Zick. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2990-6

I. Docherty, Thomas

II. Zick, Martin (trad.)

087.5

The Killer Cat Runs Away
Anne Fine

Copyright © Anne Fine, 2013
Illustrations copyright © Thomas Docherty, 2013
All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

ANNE FINE

Pisica asasină pleacă de acasă

Ilustrații de Thomas Docherty

Traducere din limba engleză de
Martin Zick

Editura Paralela 45

CUPRINS

1. Bebeluși prostuți rozuți	7
2. Parazit	12
3. Vechi Palavre Plictisitoare	16
4. Un motiv bun pentru a rămâne	22
5. Amărăciunea despărțirii	25
6. Dați-mi una la fund	29
7. Șoareci și păsări moarte? Îîu!	31
8. Cântăreț în stradă	35
9. Corul pisicilor sălbatice	40
10. Căminul perfect	46
11. „Hai acasă să te strâng de gât!“	54
12. N-am omorât-o eu!	58
13. „O fotografie cu frumosul meu Tuffy!“	61
14. Coșmar!	68
15. O umbră împlănită	73

16. Nicio șansă de salvare. Niciuna!	78
17. „N-ai auzit?“	84
18. Deșeurile obișnuite	88
19. Repetiție	95
20. „Minunatul, uimitorul și scumpul meu Tuffy!“	103
21. „Ați promis că n-o să mă uitați niciodată!“	106
Corul pisicilor sălbatice	109

1

BEBELUȘI PROSTUȚI ROZUȚI

Bine, bine! Puteți să-mi înnoțați coada!
Am scuipat un bebeluș prostuț. Dar mă
enerva, stătea în coșul lui înzorzonat și
chicotea și gângurea. Chestia *râdea* de
mine! Cui îi place să se râdă de el? Mie nu!
Eu sunt un dur. Și n-am căpătat porecla
„pisica asasină“ doar pentru că am stat
și-am tors pe o pernă.

Iar bebelușul ăla mi-a băgat un deget
în ochi. Pe ceruri! Putea să mă rănească.
A avut noroc, zău așa! Aș fi putut să-l

mușc. Sau să-l zgârii. Dar n-am făcut decât să-l scuipe. Scuiatul nu doare. Și atunci de ce s-au luat toți de mine?

— Tuffy! a zis Ellie. Pleacă imediat de lângă bebeluș!

S-a repezit și l-a ridicat din coș. Nu știu de ce. Nici măcar nu zbiera. Bebelușului nici că-i păsa. Râdea mai departe, de

parcă totul ar fi fost o glumă. Avea doar o mică dâră de salivă pe față. În casa asta nu mai are nimeni simțul umorului. O iau toți razna pentru fiecare flecușeț.

— În pisica asta nu poți să ai încredere, a zis tatăl lui Ellie. E cea mai geloasă creatură de pe pământ.

Zău așa!? Gelos? Eu? Pe ceva care nu e în stare nici să meargă ori să mănânce singur? L-am privit cu ochii îngustați. Dar s-a uitat și el urât la mine și i-a zis lui Ellie:

— Ți amintești de sărmana Clopoțica?

Ellie a pălit. Bineînțeles că-și amintea. Clopoțica era o pisicuță care rămăsese în grija lor patru zile. Nici nu vă imaginați ce caz au făcut din asta.

— Nu e drăguță? Ce pufoasă e! Și ce dulce!

— Uite, Ellie! Clopoțica a învățat să dea din coadă.

— Ce limbuță roz are. Uite, mamă!
Uite cum lipăie laptele!

— Nu cumva îi e frig? Dacă îi e frig,
împinge-l pe Tuffy de pe covor și pune-o
pe Clopoțica lângă șemineu.

— Cred că-i e foame. Să-i dăm niște
smântână?

Să-i dea smântână? Nici măcar nu
locuia cu noi. Noi eram doar bone de zi.

Iar animalul lor de casă eram eu, nu
Clopoțica! Stăteam cu ei de atâția ani. De
când devenise Ellie suficient de mare ca
să-i bată la cap să mă ia. E de mirare că
mi-a sărit țandăra?

Și că n-am lăsat-o pe Clopoțica să
doarmă în vreunul dintre locurile mele
favorite?

Și că, din întâmplare, am împins-o de
pe pervaz?

Și că i-am halit mâncarea succulentă
pentru pisicuțe?